

Arrest

nr. 308 799 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2023 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 januari 2024.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat G. VAN DE VELDE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Venezuela, dient een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 6 juli 2023, waarbij haar huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar echtgenoot C.Y.N., zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. In de bestreden beslissing worden de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ten aanzien van haar echtgenoot omtrent deze vluchtmotieven dan ook overgenomen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster in haar verzoekschrift de middelen en argumentatie zoals ontwikkeld in het beroep van haar echtgenoot, integraal overneemt.

Inzake haar echtgenoot, gekend onder rolnummer 299 146, heeft de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad) bij beschikking de aanvraag van haar echtgenoot verworpen.

In deze beschikking wordt gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Venezuela, dient een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 6 juli 2023, waarbij zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoeker beschikt over een dubbele nationaliteit, met name de Venezolaanse en de Colombiaanse nationaliteit. Zijn echtgenote, A.L.U.C. beschikt over de Venezolaanse nationaliteit.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door hem ingeroepen feiten en zijn vrees voor de Venezolaanse autoriteiten en daaraan gelinkte groeperingen. Verzoeker maakte niet aannemelijk dat hij en zijn echtgenote voor hun vertrek als regimetegenstanders gepercipieerd werden en hierdoor werden vervolgd. Evenmin kon hij aannemelijk maken dat hij en zijn echtgenote bij terugkeer om politieke redenen zouden worden geviséerd. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de Raad bevestigd in het arrest nr. 233 842 van 10 maart 2020.

In het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming verwijst verzoeker naar de feiten en de motieven die hij heeft aangehaald in zijn eerste beschermingsverzoek. Verzoeker stelt dat de bedreigingen nog steeds van toepassing zijn en dat de situatie in het land nog steeds dezelfde is of zelfs erger. Ter staving van zijn huidige volgende verzoek legt verzoeker volgende documenten neer: een document waaruit blijkt dat verzoeker zijn vroegere werkzaamheden niet kon hervatten bij terugkeer naar Venezuela en een staatsbericht van de Venezolaanse overheid.

3. De kernvraag is of de door verzoeker in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming bijgebrachte elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 233 842 van 10 maart 2020 en verzoeker ging niet in hoger beroep;

(ii) het louter verwijzen naar elementen uit zijn vorig verzoek en de stelling dat de bedreigingen nog steeds van toepassing zijn en de situatie in het land nog steeds dezelfde is of zelfs erger, is onvoldoende om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en vluchtrelaas om te buigen;

(iii) de twee nieuwe documenten die verzoeker in het kader van zijn huidige beschermingsverzoek neerlegt, de vaststellingen van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht plaatsen. Uit het eerste document kan nergens worden afgeleid op basis van welke reden verzoekers onomkeerbare ontslag tot stand is gekomen en dus evenmin of dit politiek gemotiveerd was zoals hij in zijn eerste beschermingsverzoek beweerde. Dit document kan zijn eerdere beweringen dus niet in een ander daglicht plaatsen. Het gegeven dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela niet langer als leerkracht aan de slag zou kunnen gaan voor de Venezolaanse overheid, kan op zich niet als vervolging worden beschouwd. Wat betreft het tweede document, blijkt uit opzoekingen van het CGVS dat er voldoende redenen zijn om aan te nemen dat het effectief om valse informatie gaat, zodat dit zogenaamde staatsbericht zijn verklaringen dus niet kan ondersteunen;

(iv) waar verzoeker en zijn echtgenote bij terugkeer vrezen in de luchthaven te worden tegengehouden, aan een onderzoek te zullen worden onderworpen en problemen te ervaren omdat ze uit Europa komen en daardoor ook als kapitaalkrachtig zullen worden beschouwd, merkt de commissaris-generaal op dat deze elementen al in het kader van verzoekers eerdere verzoek werden beoordeeld en dat het louter herhalen de beoordeling van deze elementen niet kan ombuigen. De beweringen over een aan verzoeker toegeschreven kapitaalkracht worden niet gestaafd en blijven een blote bewering. Uit de COI Focus Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 23 november 2021 blijkt bovendien dat er geen sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(v) waar verzoeker en zijn vrouw verwijzen naar hun familiale situatie en het feit dat ze zouden gescheiden worden van hun dochter en haar zoon die een verblijfsvergunning hebben via haar partner, besluit het CGVS dat dit geen verband houdt met de criteria die gelden voor de toekenning van internationale bescherming. Hetzelfde geldt voor hun andere dochters, voor wie verzoekers echtgenote aanhaalt dat zij hen de nodige stabiliteit wil geven en hen geen cultuurschok wil bezorgen mochten verzoekers terugkeren naar Venezuela.

(vi) uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

(vi) uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bijgevolg duidelijk dat de commissaris-generaal op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Aldus heeft de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen, en komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen in zijn eerste beschermingsverzoek, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker betoogt dat zijn vrees actueel is en dat de commissaris-generaal de nieuwe stukken en verklaringen van het huidig verzoek naast zich neerlegt. De Raad stelt vast dat verzoeker zich evenwel beperkt tot een vaag betoog en in zijn verzoekschrift nalaat om te verduidelijken op welke manier de commissaris-generaal foutief zou hebben beoordeeld alsook geheel nalaten in concreto aan te duiden welke specifieke feiten of elementen niet in de analyse van de commissaris-generaal werden betrokken. In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk een onderzoek gevoerd naar de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen, zoals blijkt uit de vaststellingen in bestreden beslissing. Er wordt niet betwist dat verzoeker nieuwe documenten heeft voorgelegd in het kader van huidig beschermingsverzoek; evenwel blijkt niet dat deze stukken de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met de enkele stelling dat het eerste document wel degelijk aantoont dat het ontslag uit zijn onderwijzende functie onomkeerbaar is, gaat verzoeker geheel voorbij aan volgende concrete en pertinente motieven in de

bestreden beslissing, met name: "Het CGVS stelt vast dat hoewel het document nergens uw naam vermeldt, het document van 1 maart 2023 wel verwijzingen bevat naar het Ministerie van Onderwijs en uw identiteitskaartnummer, wat erop lijkt te wijzen dat het wel degelijk over uw professionele situatie in Venezuela gaat. Voorts lijkt het cijfer 18 te wijzen op het feit dat uw ontslag onomkeerbaar is. Nergens kan hieruit evenwel afgeleid worden op basis van welke reden dit onomkeerbare ontslag tot stand is gekomen en dus evenmin of dit politiek gemotiveerd was zoals u in uw eerste verzoek beweerde. Dit document kan uw eerdere beweringen dus niet in een ander daglicht plaatsen. Het gegeven dat u bij terugkeer naar Venezuela niet langer als leerkracht aan de slag zou kunnen gaan voor de Venezolaanse overheid, kan op zich niet als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden beschouwd." Verzoeker weerlegt deze pertinente motieven op geen enkele wijze en doet er bijgevolg geen afbreuk aan.

Wat betreft het staatsbericht dat de echtgenote van verzoeker van Instagram haalde, betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal opmerkt dat het om valse informatie gaat, doch hiervoor enkel verwijst naar een bericht van een regimekopstuk dat onmogelijk als objectieve bron kan worden aanzien. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in casu verwijst naar meerdere bronnen in de bestreden beslissing, namelijk de achtergrondinformatie uit de COI Focus Venezuela Situatieschets van 30 mei 2022, waaruit nergens blijkt dat de Venezolaanse overheid dergelijk bericht heeft uitgevaardigd, en naar twee Venezolaanse bronnen, namelijk het kanaal Pana Noticias en naar de website van het tv-programma Con el mazo dando om te besluiten dat er voldoende redenen zijn om aan te nemen dat het effectief om valse informatie gaat.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal bemerken dat de documenten neergelegd in huidig beschermingsverzoek geen elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Waar verzoeker betoogt dat hij in het kader van huidig verzoek niet op het CGVS werd gehoord, wijst de Raad op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaringen volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (tweede) verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ.

Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vrees voor de Venezolaanse autoriteiten en daaraan gelinkte groeperingen omdat hij als regimetegenstander gepercipieerd werd en hierdoor vervolgd werd. Louter verwijzen naar elementen uit vorig verzoek onvoldoende om de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan om te buigen.

7. Wat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela betreft, werd in arrest nr. 233 842 van 10 maart 2020 reeds geoordeeld dat niet blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch deze louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof

van Justitie werd erop gewezen dat (inzake het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet), het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld specifiek, dit is individueel, van aard dient te zijn. Hierbij werd vastgesteld dat in verzoekers geval niet blijkt dat hij in Venezuela persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont namelijk niet aan dat hij en zijn gezin bij een terugkeer naar Venezuela op een intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. De analyse die in de bestreden beslissing en de landeninformatie die in de aanvullende nota van verwerende partij aangereikt wordt, duidt hetzelfde aan.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: “U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.” Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete en dienstige argumenten bij die hieraan afbreuk doen. Waar hij aanvoert dat hij vreest dat zijn rechten zullen worden ontnomen in Venezuela omwille van zijn houding ten aanzien van het regime, verwijst de Raad naar het arrest nr. 233 842 van 10 maart 2020 waarbij hij eraan herinnerde dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken een vrees voor de Venezolaanse autoriteiten en daaraan gelinkte groeperingen te hebben omdat hij als regimetegenstander gepercipieerd werd en hierdoor vervolgd werd. Bovendien oordeelde de Raad in dit arrest het volgende: “De Raad stelt vast dat eerste verzoeker verklaart naast zijn job als leraar ook samen met tweede verzoekster een eigen skatingclub te hebben opgericht (gehoorverslag CGVS 1 eerste verzoeker, p. 7-8, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 5) en dat tweede verzoekster in een laboratorium voor bloedanalyses en als kapster heeft gewerkt (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 5). Verder verklaart tweede verzoekster dat haar moeder een restaurant bezit in Tachira en een huis heeft gekocht met grond (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 6) en haar oudste zus nog in Venezuela woont (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 7). Eerste verzoeker verklaart dat zijn moeder nog steeds in Venezuela verblijft en op een informele manier een inkomen verwerft via het bakken van taarten binnen haar netwerk van vriendinnen en ook kleren ontwerpt (gehoorverslag CGVS 1 eerste verzoeker, p.11) en dat zijn broer in een schoenwinkel werkt (gehoorverslag CGVS 1 eerste verzoeker, p. 9). Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoeker verklaart in het verleden naar Colombia en België te zijn gereisd en dit met eigen middelen te hebben gefinancierd (gehoorverslag CGVS 1 eerste verzoeker, p. 13-14). Hieruit blijkt dat verzoekers nog steeds een netwerk hebben in Venezuela waarop zij kunnen terugvallen en een gevarieerde professionele ervaring hebben.”

Verzoeker geeft in het verzoekschrift aan dat door het ontnemen van zijn tewerkstelling hij niet meer zal kunnen voorzien in de noodzakelijke levensonderhoud en dat hij en zijn gezin in extreme armoede zullen terechtkomen, echter de Raad benadrukt dat uit niets blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote als Venezolanen geen werk zouden mogen uitoefenen in Venezuela, waar zij het grootste deel van hun leven hebben verbleven.

8. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, heeft de Raad bij beschikking van 11 oktober 2023 in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet actuele informatie opgevraagd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Venezuela. De verwerende partij heeft de COI Focus: “Venezuela: situatieschets” van 8 augustus 2023 en EASO “Venezuela Country Focus” van augustus 2020 ter kennis van de Raad gebracht.

Op basis hiervan erkent de verwerende partij dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent en beoordeelt zij de veiligheidssituatie op goede gronden als volgt: “Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de

aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking.

Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is."

De Raad merkt vooreerst op het voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

De Raad stelt verder samen met de verwerende partij vast dat de gewapende confrontaties in de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar, wel kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

In casu is verzoeker afkomstig uit de deelstaat Táchira. Zoals vermeld, blijkt er slechts sprake te zijn van een beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van het willekeurig geweld tijdens deze gewapende confrontaties in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijke crimineel geweld dat doelgericht van aard is en dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad is daarom van oordeel dat, gelet op de beschikbare landeninformatie en de aard en schaal van het geweld, er in Táchira actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat verder na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Táchira. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker ontwikkelt in zijn verzoekschrift geen enkel concreet argument dat hierover anders doet denken.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe elementen aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

10. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in het kader van het beroep van verzoekers echtgenote, A.L.U.C., gekend onder rolnummer 299 145, bij beschikking met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet tot eenzelfde conclusie wordt gekomen."

3. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe elementen aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“De zaken 299 146 en 299 145 (volgnr. 21) worden gezamenlijk opgeroepen en behandeld.

Tolk 1512 staat onder eed en tolkt Spaans – Nederlands in beide zaken.

Verzoekers leggen elk een stuk neer, stellend dat hieruit blijkt dat zij aanspraak kunnen maken op het voordeel van de kosteloze rechtspleging en vragen om het onverschuldigd voldane rolrecht terug te betalen bij arrest.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van hun verzoeken om te worden gehoord, stelt verzoekers' advocaat het niet eens met de hierin gemaakte analyse. Zij lichten hun gezinssituatie toe: zij vormen een gezin met drie dochters van wie de oudste is gehuwd met een Belg en hier verblijfsrecht geniet. Verzoeker heeft de dubbele Colombiaans-Venezolaanse nationaliteit. In Venezuela hadden zij een goed leven: verzoeker baatte een topsportschool en een skatingclub uit en was in dienst van het ministerie van onderwijs, maar werd onder druk gezet om deel te nemen aan pro-regeringsactiviteiten, waarbij zijn weigering om dit te doen aan de basis ligt van hun problemen. Verzoekers wijzen op het lange tijdsverloop tussen het indienen van hun eerste verzoeken om internationale bescherming in juni 2017 en de thans voorliggende, tweede verzoeken in december 2022. Het gegeven dat de verwerende partij na de eerste procedure niet de moeite heeft genomen om hen opnieuw te horen, maakt volgens hen op zich reeds een element uit dat een vernietiging van de bestreden beslissingen met het oog op verder onderzoek rechtvaardigt. Verzoekers stellen dat de documenten die zij bij de thans voorliggende verzoeken hebben bijgebracht wel degelijk aantonen dat zij problemen riskeren bij terugkeer naar hun land van herkomst. Onder meer blijkt uit een stuk dat verzoeker definitief werd ontslagen door het ministerie van onderwijs. De verwerende partij betwist het ontslag niet, maar stelt dat dit geen bewijs vormt van de voorgehouden problemen. Hiermee miskent zij de vaststellingen ten tijde van het onderzoek van de eerste beschermingsverzoeken, die werden afgewezen bij gebrek aan geloofwaardigheid en wegens het ontbreken van ondersteunende documenten. Nu zij dergelijke documenten wel bijbrengen, gaat het niet op om deze zonder meer van de hand te doen zonder de link te leggen met hun eerste beschermingsverzoeken. Verzoekers stellen dat zij bij hun beschermingsverzoeken steeds eenduidig zijn geweest en thans de nodige documenten bijbrengen en verwijzen ook naar hun “bijkomende nota” waaruit blijkt dat zij in de huidige omstandigheden in hun land van herkomst niet de mogelijkheid zullen hebben om te worden tewerkgesteld en dus in een inkomen te voorzien, te meer zij er niet langer kunnen rekenen op ondersteuning door een sociaal netwerk daar zij al zijn vertrokken in 2017. Hierdoor dreigt een schending van artikel 3 van het EVRM die nader moet worden onderzocht. Zij hebben een aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend, maar deze werd afgewezen. Specifiek voor wat het stuk van Instagram betreft, waaruit volgens hen blijkt dat personen die weigeren deel te nemen aan pro-regeringsactiviteiten worden beschouwd als staatlozen die dus elke vorm van steun of bescherming wordt ontzegd en waarvan de verwerende partij meent dat dit “fake” is, stellen verzoekers dat de vraag of dit stuk al dan niet echt is er zelfs niet toe doet aangezien het een bevestiging is van de de facto-politiek die door de regering wordt gevoerd. Voor het overige volharden zij in hun verzoekschriften. Verder bevraagd door de voorzitter, licht verzoeker nog toe dat hij in België een kleinzoon heeft die hij wil kunnen blijven zien, dat zijn bachelordiploma lichamelijke opvoeding hier werd erkend en dat hij werkbereid is en een werkbepaaling op zak heeft, zodat hij zal kunnen bijdragen aan de Belgische samenleving. Verzoekster stelt nog dat er in Venezuela onder het socialisme van president Maduro “geen vrijheid en geen garantie op wat dan ook” is.”

5. Ter terechtzitting wordt niet betwist dat verzoekster zich voor haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als deze die door haar echtgenoot C.Y.N. worden aangevoerd in het kader van diens volgend verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt noch ter zitting, noch in het verzoekschrift betwist.

Inzake verzoeksters echtgenoot wordt bij arrest van 25 juni 2024 met nr. 308 798 gemotiveerd als volgt:

“1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

[zie punt 1 van dit arrest, waarin de gronden van de beschikking inzake verzoeksters echtgenoot worden geciteerd]

[...]

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

[zie punt 4 van dit arrest]

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 19 december 2023.

Waar verzoeker erop wijst dat hij in dienst was van het ministerie van onderwijs en hij onder druk werd gezet om deel te nemen aan pro-regeringsactiviteiten waarbij zijn weigering om dit te doen aan de basis ligt van zijn problemen, benadrukt de Raad dat hij dit relaas reeds heeft uiteengezet in het kader van zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming. Zoals reeds werd toegelicht in de beschikking, in punt 2, werd in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek bij arrest nr. 233 842 van 10 maart 2020 geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen feiten en zijn vrees voor de Venezolaanse autoriteiten en daaraan gelinkte groeperingen. Verzoeker maakte niet aannemelijk dat hij en zijn echtgenote voor hun vertrek werden gepercipieerd als regimetegenstanders en hierdoor werden vervolgd. Evenmin kon hij aannemelijk maken dat hij en zijn echtgenote bij terugkeer om politieke redenen zouden worden geviséerd. Het louter vasthouden aan en volharden in eerder afgelegde verklaringen, is vanzelfsprekend niet van aard de geloofwaardigheid ervan te herstellen of om te buigen.

Verzoeker volhardt weliswaar dat de documenten die hij bij zijn huidig tweede verzoek heeft aangebracht wel degelijk aantonen dat hij en zijn echtgenote problemen riskeren bij terugkeer naar hun land van herkomst, maar hij ontkracht noch weerlegt met dergelijke algemene opmerking geenszins de concrete vaststellingen inzake de door hem bij huidig tweede verzoek neergelegde documenten en afgelegde verklaringen, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing en in de beschikking. In weerwil van wat verzoeker op algemene wijze voorhoudt, kan uit de door hem bij zijn huidig tweede verzoek bijgebrachte documenten niet blijken dat deze de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Zo merkt verzoeker op algemene wijze op dat uit een van de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij definitief werd ontslagen door het ministerie van onderwijs, maar hij doet niet de minste moeite om ook maar enigszins concreet in te gaan op wat hierover eerder concreet en uitgebreid werd opgemerkt in de beschikking, en wel als volgt: “Met de enkele stelling dat het eerste document wel degelijk aantoonde dat het ontslag uit zijn onderwijzende functie onomkeerbaar is, gaat verzoeker geheel voorbij aan volgende concrete en pertinente motieven in de bestreden beslissing, met name: “Het CGVS stelt vast dat hoewel het document nergens uw naam vermeldt, het document van 1 maart 2023 wel verwijzingen bevat naar het Ministerie van Onderwijs en uw identiteitskaartnummer, wat erop lijkt te wijzen dat het wel degelijk over uw professionele situatie in Venezuela gaat. Voorts lijkt het cijfer 18 te wijzen op het feit dat uw ontslag onomkeerbaar is. Nergens kan hieruit evenwel afgeleid worden op basis van welke reden dit onomkeerbare ontslag tot stand is gekomen en dus evenmin of dit politiek gemotiveerd was zoals u in uw eerste verzoek beweerde. Dit document kan uw eerdere beweringen dus niet in een ander daglicht plaatsen. Het gegeven dat u bij terugkeer naar Venezuela niet langer als leerkracht aan de slag zou kunnen gaan voor de Venezolaanse overheid, kan op zich niet als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden beschouwd.” Verzoeker weerlegt deze pertinente motieven op geen enkele wijze en doet er bijgevolg geen afbreuk aan.”

In dit verband wordt ook verwezen naar arrest nr. 233 842 van 10 maart 2020 waar in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek werd geoordeeld als volgt: “Verder stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat eerste verzoeker verklaarde zelf ontslag te hebben genomen uit zijn functie omdat hij niet meer betaald werd, zijn auto aan de werkplaats moest overhandigen en vanaf dan te voet moest gaan wat gevaarlijk was wegens het geweld op straat (gehoorverslag CGVS 1 eerste verzoeker, p. 8) en ook in de brief aan zijn directeur waarbij hij zijn ontslag aankondigde enkel financiële motieven aanhaalde (administratief dossier, stuk 19). Voor zover verzoekers stellen dat eerste verzoeker niet kan verweten

worden dat hij zijn functie opgaf aangezien hij niet meer betaald werd en zijn rechten als werknemer werden geschonden weerleggen zij de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet en tonen zij daarmee niet aan dat hij niet langer betaald werd omwille van zijn politieke overtuiging. Waar de Raad kan aannemen, in het licht van de economische crisis in Venezuela, waaraan ook het onderwijssysteem in Venezuela niet ontsnapt dat eerste verzoeker inderdaad niet meer betaald werd, maken verzoekers evenwel niet aannemelijk dat dit verband houdt met een toegeschreven politieke overtuiging tegen het regime.”

Wat het zogenaamde staatsbericht op Instagram betreft, waaruit volgens verzoekers blijkt dat personen die weigeren deel te nemen aan pro-regeringsactiviteiten worden beschouwd als staatlozen die dus elke vorm van steun of bescherming wordt ontzegd, wordt in de beschikking opgemerkt: “Wat betreft het staatsbericht dat de echtgenote van verzoeker van Instagram haalde, betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal opmerkt dat het om valse informatie gaat, doch hiervoor enkel verwijst naar een bericht van een regimekopstuk dat onmogelijk als objectieve bron kan worden aanzien. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in casu verwijst naar meerdere bronnen in de bestreden beslissing, namelijk de achtergrondinformatie uit de COI Focus Venezuela Situatieschets van 30 mei 2022, waaruit nergens blijkt dat de Venezolaanse overheid dergelijk bericht heeft uitgevaardigd, en naar twee Venezolaanse bronnen, namelijk het kanaal Pana Noticias en naar de website van het tv-programma Con el mazo dando om te besluiten dat er voldoende redenen zijn om aan te nemen dat het effectief om valse informatie gaat.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal bemerken dat de documenten neergelegd in huidig beschermingsverzoek geen elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

Verzoeker kan geenszins worden gevolgd waar hij op algemene wijze aanvoert dat de vraag of het staatsbericht van Instagram al dan niet echt is er niet toe doet. Dat het valse informatie betreft, doet er wel degelijk toe. Aangezien het valse informatie betreft, zoals eerder werd vastgesteld en hetgeen door verzoeker niet wordt ontkracht of weerlegt, blijkt hieruit immers niet in het minst dat dit de de facto politiek zou bevestigen zoals die door de regering zou worden gevoerd, laat staan dat hieruit enigszins blijkt dat verzoeker persoonlijk de Venezolaanse autoriteiten dient te vrezen, zoals terdege wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing: “Vooreerst moet opgemerkt worden dat nergens uit de achtergrondinformatie blijkt dat de Venezolaanse overheid een dergelijk bericht heeft uitgevaardigd (cf. COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022). Uit een zoekopdracht op het internet en op social media blijkt dat dit bericht op 22 mei 2018 verscheen op een social media-account van een zekere Cristian Crespo, iemand die zich op zijn Instagramaccount omschrijft als Cubaans dissident. Al snel na de publicatie van het bericht meldt onder andere het kanaal Pana Noticias dat dit een vals staatsbericht is. Ook de website van het Venezolaanse tv-programma Con el mazo dando van regimekopstuk Diosdado Cabello ontkent op 26 mei 2018 met klem de authenticiteit van een zogenaamd officieel bericht dat dezelfde inhoud bevat als het door u voorgelegde document. Het bericht zelf wordt niet getoond op de website. Hoe dan ook, er zijn voldoende redenen om aan te nemen dat het effectief om valse informatie gaat. Dit zogenaamde staatsbericht kan uw verklaringen dus niet ondersteunen.” Hieruit blijkt dat een kopstuk van het Venezolaanse regime zelf de inhoud van dit zogenaamde staatsbericht ontkent. Verzoeker werpt aldus geen nieuw licht op wat eerder werd geoordeeld in de beschikking.

In tegenstelling tot wat verzoeker verkeerdelijk voorhoudt ter zitting, wordt bij het onderzoek en de beoordeling van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming wel degelijk rekening gehouden met hetgeen hij eerder in het kader van zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde en aanbracht. Dat er in casu geen link zou zijn gelegd met zijn eerste beschermingsverzoek, zoals ter zitting wordt voorgehouden, klopt dus allerminst. Het is daarentegen evident dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek, zoals in casu. Verzoeker slaat de bal mis waar hij lijkt voor te houden dat de door hem bij huidig volgend verzoek bijgebrachte documenten zonder meer van de hand zouden worden gedaan, en dat geen rekening zou worden gehouden met de elementen die hij eerder bij zijn vorig verzoek aanbracht. Verzoeker licht overigens niet toe, en toont hoe dan ook niet aan, op welke wijze het CGVS de vaststellingen gedaan in het kader van zijn vorig, eerste verzoek zou hebben miskend.

Waar verzoeker verwijst naar een “bijkomende nota” waaruit blijkt dat hij en zijn gezin in de huidige omstandigheden in hun land van herkomst niet de mogelijkheid zullen hebben om te worden tewerkgesteld en dus in een inkomen te voorzien, en dit te meer aangezien zij er niet langer zouden kunnen rekenen op ondersteuning door een sociaal netwerk aangezien zij er al zijn vertrokken in 2017, merkt de Raad op dat er in casu geen “bijkomende nota” werd voorgelegd door verzoeker.

Verder beperkt verzoeker zich tot algemene en ongestaafde beweringen waarbij hij geenszins ingaat op de concrete vaststellingen wat betreft de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela en zijn

persoonlijke situatie en deze van zijn gezin, zoals wat betreft het netwerk waarop zij in Venezuela kunnen terugvallen en hun gevarieerde professionele ervaring, zoals uiteengezet in punt 7 van de beschikking. Ook wordt er in de beschikking op gewezen: "Verzoeker geeft in het verzoekschrift aan dat door het ontnemen van zijn tewerkstelling hij niet meer zal kunnen voorzien in de noodzakelijke levensonderhoud en dat hij en zijn gezin in extreme armoede zullen terechtkomen, echter de Raad benadrukt dat uit niets blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote als Venezolanen geen werk zouden mogen uitoefenen in Venezuela, waar zij het grootste deel van hun leven hebben verbleven." Verzoeker laat geheel na om hier met dienstige en valabele argumenten of elementen een ander licht op te doen schijnen.

Hij brengt geen concrete elementen bij die tot het tegendeel doen besluiten. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij en zijn gezin bij een terugkeer naar Venezuela op een intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Overigens geeft verzoekers verklaring ter zitting omtrent zijn werkbereidheid blijk van een wil om te werken.

Waar hij in dit verband gewag maakt van een (dreigende) schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeker hiervan geen gewag maakte in het verzoekschrift. Dit betreft dan ook een nieuwe middel tegen de bestreden beslissing. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). Verzoeker laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom hij niet reeds in zijn verzoekschrift voormelde schending naar voren heeft gebracht. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe 'middel' is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472).. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter niet de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Wat de algemene kritiek betreft dat de commissaris-generaal niet de moeite heeft genomen om verzoeker bij zijn volgend verzoek om internationale bescherming opnieuw te horen, wijst de Raad erop dat deze kritiek eerder werd beantwoord in punt 6 van de beschikking. Verzoeker doet echter niet de minste moeite om op die grond in te gaan, laat staan deze van enige concrete en inhoudelijke repliek te voorzien. Gelet op hetgeen hierover eerder uitgebreid werd opgemerkt, kan verzoeker geenszins worden gevolgd waar hij op algemene en niet nader toegelichte of ook maar enigszins onderbouwde wijze oppert dat dit een element vormt dat een vernietiging van de bestreden beslissing met het oog op verder onderzoek zou rechtvaardigen. Het loutere gegeven dat er een lang tijdsverloop is tussen het indienen van het eerste beschermingsverzoek en het tweede beschermingsverzoek, volstaat hiertoe niet, te meer verzoeker nalaat te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op welke manier deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

De verwijzing ter zitting naar een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die eerder werd ingediend en werd afgewezen is niet relevant. Het betreft immers een geheel verschillende procedure met andere doeleinden en voorwaarden dan de thans gevoerde. Een verzoek om internationale bescherming heeft als doel internationale bescherming te verlenen aan personen die, zoals verzoeker beweert, in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan verzoeker om dergelijke vrees of risico op ernstige schade in concreto aan te tonen, waartoe hij echter in gebreke blijft. Verzoeker brengt, zoals eerder in de beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld, in het kader van zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Hij brengt ter zitting geen concrete en valabele argumenten of elementen bij die anders doen besluiten.

De gezinssituatie van verzoeker en zijn vrouw in België maakt, net als de door verzoeker aangehaalde argumenten waaruit zijn wil om te werken en zich te integreren in België blijkt, geen nieuw element uit dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De gezins- en verblijfssituatie in België is niet relevant in het kader van het verzoek om internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging in of het risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst dient te worden onderzocht. Dat verzoeker in België een kleinzoon heeft die hij wil blijven zien, zijn bachelordiploma lichamelijke opvoeding hier werd erkend en hij werkbereid is en een werkbelofte op zak heeft en zo aan de Belgische samenleving kan bijdragen, heeft louter betrekking op zijn situatie hier in België, maar heeft geen uitstaans met de beoordeling van zijn situatie en deze van zijn gezin in Venezuela en kan dus ook niet worden weerhouden om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Het gaat

dus niet om elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker (evenals zijn echtgenote) voor een internationale beschermingsstatus in aanmerking komt.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het volharden in zijn verzoekschrift en de algemene opmerking dat er in Venezuela onder het socialisme van president Maduro geen vrijheid en geen garantie op wat dan ook is, zonder voorts enigszins concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen concrete repliek te formuleren.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

6. Bijgevolg brengt verzoekster evenmin nieuwe elementen aan, noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

7. Verzoekster heeft tijdig aangetoond het voordeel van de kosteloze rechtspleging te genieten. Bijgevolg moet het onverschuldigd rolrecht haar worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

Het onverschuldigd voldane rolrecht van 186 euro moet worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juni tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES